

Kattenhotel

Petra Klein, al weer 25 jaar trimster en 29 jaar paraveterinair, heeft een honden- en katten-trim salon en kattenpraktijk in een dierenkliniek en kattenpension in Leidschendam. Naast het trimmen van honden en katten houdt ze zich ook bezig als paraveterinair in de dierenkliniek en verzorgt ze af en toe als vliegende kiep de katten in het pension. Als ze dienst heeft loopt ze dan ook met 3 telefoons op zak. Thuis in Sassenheim woont ze samen, heeft ze een Grote Poedel, een Labradoodle, 2 katten en kippen. Petra is gespecialiseerd in de Grote Poedel, Petit Basset Griffon Vendéen en katten. Haar passie ligt toch wel bij de Grote Poedel. Daarmee heeft ze dan ook veel geschouwd. Petra zal ons met regelmaat van haar trimmers belevissen en het werk in de dierenkliniek en kattenpension op de hoogte stellen.

Het drukke seizoen voor het kattenpension ligt alweer achter ons als we dit stukje lezen, maar ten tijde van het schrijven van deze column niet.....

De hele dag gaat de telefoon en zijn we druk bezig met de indeling van de kattenverblijven en de desbetreffende formulieren. We hebben altijd een heel schema voor de drukke feestdagen want dan is het pension vol. En met vol bedoel ik VOL!

Eigenlijk nemen we voor de drukke periodes geen nieuwe klanten meer aan. Altijd zitten dezelfde katten in de verblijven en na al die jaren weet je welke katten goed met elkaar om kunnen gaan, en die plaats je dan ook bij elkaar zonder een vreemde eend in de bijt. We hebben een groot verblijf voor een groep katten, een dieetgedeelte voor bv nierdiëet, een aparte ruimte voor wat angstige katten, vooral die katten die geen buitenleven kennen. Verder een apart verblijf voor diabeteskatten (die elke dag gespoten moeten worden) en een verblijf voor een groep katten van één eigenaar. En als laatste een verblijf voor de medicijnkatten...en uiteraard diverse grote kooien voor katten die alleen moeten zitten, die niet (kunnen) aarden tussen andere katten. Die heb je namelijk ook! Katten die niet verdraagzaam zijn en al in paniek raken van een andere kattenlucht. Zoals Habibi, die zo link is dat je er de eerste dagen bijna niets mee kunt, een gekke, eigenlijk erg leuke kat die doodstil zit en je volgt met de ogen....van links naar rechts en vice versa. Hij maakt er ook erg rare geluidjes bij, het lijkt op een soort verkouden parkiet. Totdat je bukt en bv wil gaan dweilen....dan vliegt hij naar de tralies en trekt (als je niet snel genoeg bent) je haren door de tralies heen..

Na een paar dagen verandert hij in een poeslieve, doodgoede kater die kopjes geeft

als je binnenkomt. Maar ja, altijd die eerste dagen hè?.....altijd weer hetzelfde.

Oké, schema klaar, alle katten ingeboekt... totdat...

Altijd is er wel een 'noodsituatie'. Eigenaren die op stel en sprong een reis naar bv Engeland geboekt hebben en de katten echt onder gebracht moeten worden. Maar waar?????

Alle pensions zitten vol, en natuurlijk is er wel iets met één van die katten waardoor het moeilijk wordt deze katten aan de burens over te laten. Een plaskater bijvoorbeeld, of een schildklierkat die net op het randje zit van 'goed op de medicijnen reageren'.

Burens kunnen het heel lief bedoelen, maar sommige signalen zoals veel op de bak zitten en dit niet registreren kunnen enorme gevolgen hebben, soms met fatale afloop.

Dit wil je niet op je geweten hebben en als de entingen op peil zijn, probeer je altijd wel iets te regelen.

Ook in het volgende geval...wat overigens wel een erg moeilijk geval was.....

Heel goede (praktijk) klanten bellen op met de mededeling dat hun vijf katten in pension moeten...

Nu is dat geen rare vraag voor iemand die nooit zijn of haar katten in pension onderbrengt, maar wel een hele moeilijke vraag voor ons als ze op 10 december bellen (!) en nooit in pension geweest zijn! Die klanten, die we bij naam kennen net zoals de vijf katten, wil je niet teleurstellen maar je begint al te zuchten en te steunen bij voorbaat; 'vijf (!) katten, nee hè? Waar?'

Je begint je bekende verhaaltje te vertellen maar zegt er meteen bij dat we wel iets

moeten verzinnen voor Kwik, Kwek, Kwak, Dagobert en Mickey! Je zet ze even in de wacht en gaat razendsnel een oplossing bedenken...

De enige oplossing is de serre (die normaal gebruikt wordt voor meerdere katten van één eigenaar, maar deze wilden we graag leeg houden, omdat er die week (stom gepland) een vloerverwarming in gemon-teerd wordt).

Nou ja, dan maar dat bedrijf afbellen, de verwarming die er nu staat voldoet prima, en een andere afspraak maken. Sorry bedrijf X, maar dit gaat voor...klandizie, goeie klan-ten, leuke katten...kun je niet weigeren!

Je legt alles uit aan de eigenaar maar die hoort alleen dat het 'goed is' en de rest horen ze niet.

De rest van de dag verloopt weer hectisch en na zeker 9 kattenpensionaanvragen doorge-stuurd te hebben, denk je nog eens na over het hele voorval. We bespreken het onder-ling en komen tot de conclusie dat deze klan-ten geen idee hebben van onze megadrukke planning in het pension en wat we uiteinde-lijk hebben kunnen regelen. Fijn voor die kat-ten, want het zijn de jongsten niet meer, dus wat aandacht tijdens de afwezigheid van de eigenaren is welkom.

Afijn, de dag breekt aan dat de katten gebracht moeten worden...

We spreken altijd af dat de eigenaar s'ochtends belt om de tijd door te geven dat ze gebracht worden. In dit geval was dit 11 uur. Prima, we verwachten ze...

Nu zijn deze eigenaren ongeveer omgere-kend dezelfde leeftijd als hun gemiddelde kat...dat wil zeggen goed op leeftijd en niet zo snel...

Eer alles uit de auto was gehaald was het half twaalf en er moet bijgezegd worden dat het enorm druk was. Overal ging de telefoon, het leken er wel tien, en alle assi-stentes waren aan het vliegen...ieder zijn eigen ding...de ene met de balie, de ander de telefoon, de derde de andere telefoons, de afspraken liepen door in de spreekkamer en de pensionklanten kwamen...tel daar de trimhonden en bestellingen die geleverd werden erbij op en je hebt even een chaos. Op dit moment kwamen ze binnen...met een grote trolley achter hun aan...

Als mensen dan ook vriendelijk vragen om het pension te bezichtigen (wat bij ons altijd kan, maar op afspraak) ben je in staat te gaan gillen!

Je probeert alles snel af te handelen en legt uit dat het daar een beetje druk voor is en spreekt af dat ze bij ophalen mee mogen lopen om te kijken waar ze gezeten hebben

en probeert ze vriendelijk maar redelijk snel de deur uit te krijgen. Klinkt niet aardig, maar zo werkt het wel in deze chaotische tijd. De katten kennen we allemaal op ons duimpje, het schema qua voer ook, dus de rest komt ook wel goed. Voor ons gesneden koek, maar voor de eigenaar niet voldoende, want ze laten wel hun (niet tijdig geboekte) schatjes achter.

Terwijl ik tot twee keer toe de telefoon in de wacht zet, probeer ik alles nog even te veri-fiëren met de eigenaren.

Tot ze met de volgende vraag komt of wij een stopcontact in het verblijf hebben...ik denk nog dat ze het over DAP hebben en begin ongevraagd te vertellen dat dit altijd in alle kattenverblijven hangt en we dit niet van de eigenaar hoeven mee te nemen. Tot-dat ze met een grote theedoek komt en er heel voorzichtig een klein kerstboompje uit tovert...met lampjes!

Doet ze aan thuis denken, zegt ze en geeft het in mijn handen aan alsof het zeer breek-baar is!

Als ik, zo verbaasd als het kan, haar aan sta te staren heeft ze het volgende attriboot al klaar uit haar tas. Nog verbaasder kijk ik wat ze heeft...

Er komen 5 tuigjes uit de tas. Ze lopen graag rondjes door de wijk, zegt ze. Hoeft niet zo lang hoor...wel één voor één...

Zijn ze gewend...